Levitic - Comentarii Jean Koechlin

Leviticul este o carte închisă pentru cine nu are „cheia“ divină. Aici Îl găsim pe Hristos în aspectele jertfei şi ale preoţiei Sale. Credinciosul are o singură jertfă, adusă „odată pentru totdeauna“, deplin suficientă (Evrei 10.10). Dar, pentru a descrie această jertfă sub diferitele ei înfăţişări, Duhul lui Dumnezeu ne oferă imagini variate şi complementare.Arderea-de-tot este amintită prima, pentru că reprezintă partea care Îi revine lui Dumnezeu din lucrarea lui Hristos. Este exprimată în Noul Testament prin pasaje ca: Ioan 10.17; Efeseni 5.2; Filipeni 2.8. Dragi prieteni creştini, când ne gândim la cruce, în loc să vedem în primul rând mântuirea noastră, să luăm în considerare mai întâi satisfacţia pe care Dumnezeu Şi-a găsit-o în Persoana şi în lucrarea Fiului Său sfânt.Pentru jertfă puteau fi aduse trei feluri de animale şi erau unele diferenţe nete în modul lor de sacrificare. De exemplu, numai jertfele de animale erau tăiate în bucăţi şi aşezate pe altar. Dar, în fiecare caz, se înălţa o „mireasmă plăcută Domnului“. Acesta era efectul focului judecăţii care a căzut asupra Jertfei sfinte de pe cruce: ea a dat la iveală până în cele mai mici detalii perfecţiunea jertfei „fără pată“ (Evrei 9.14).

Dacă arderea-de-tot vorbeşte de mireasma plăcută a lui Hristos în moartea Lui, darul de mâncare corespunde perfecţiunii vieţii Lui ca om pe pământ. Într-adevăr, această jertfă nu cere sacrificarea unui animal, nici sânge, ci numai făină, untdelemn, tămâie şi sare. Umanitatea Domnului: bobul de grâu măcinat fin; născut şi botezat cu Duh Sfânt: frământat şi uns cu untdelemn; încercat prin suferinţă, fie văzută, fie ascunsă: focul sobei, al tigăii sau al cuptorului. Toate acestea au fost pentru Tatăl o mireasmă extrem de preţioasă. Credinciosul, oferindu-I lui Dumnezeu această viaţă perfectă a lui Isus, obţine din ea propria lui hrană. Să privim acest Om minunat în Evanghelii. Dependenţa Sa, răbdarea Sa, încrederea Sa în Dumnezeu, blândeţea Sa, înţelepciunea Sa, bunătatea Sa, dăruirea Sa care a rămas neschimbată în toate suferinţele Lui, iată câteva subiecte admirabile care vin în legătură cu darul de mâncare presărat cu tămâie. Este „ceva preasfânt“ (v.3, 10). Aluatul, imagine a păcatului, nu intra deloc, nici mierea, simbol al afecţiunilor omeneşti. În schimb, sarea separării pentru Dumnezeu, care împiedică degradarea, a marcat viaţa Domnului Isus şi nu trebuie să lipsească deloc nici din vieţile noastre (Marcu 9.50; Coloseni 4.6).

Tot lucrarea lui Hristos este cea care prezintă şi jertfa de pace (sau jertfa prosperităţii). Însă de astă dată este privită sub aspectul comuniunii, al bucuriei şi al păcii pe care ea le aduce. Domnul Isus nu a venit numai pentru a-L glorifica pe Tatăl în viaţa Sa (darul de mâncare), în moartea Sa (arderea-de-tot) sau pentru a ispăşi păcatele noastre (jertfele din cap. 4). El a venit şi pentru a ne introduce într-o nouă relaţie de comuniune cu Dumnezeu. Mântuitorul nostru scump nu S-a mulţumit numai să ne salveze de la judecata eternă. A dorit să ne facă fericiţi şi aceasta încă de acum. Ca şi la celelalte jertfe, grăsimea era rezervată pentru Domnul şi era făcută să fumege pe altar. Aceasta simbolizează energia interioară, voinţa care guvernează inima. În cazul Domnului Isus, această energie a fost în întregime pentru Dumnezeu. Voinţa Lui a fost să facă numai ceea ce Îi era plăcut Tatălui Său (Ioan 6.38; 8.29). O astfel de jertfă nu putea să fie decât de o mireasmă nespus de plăcută pentru Dumnezeu (v. 5, 16). Ce privilegiu pentru noi, cei care Îl cunoaştem pe Domnul Isus, de a avea aceeaşi „mâncare“ ca şi Tatăl (v. 11, 16), de a fi invitaţi la masa Lui pentru a împărtăşi bucuria şi gândurile Lui despre Fiul Său preaiubit! „Părtăşia noastră“, spune apostolul Ioan, „este cu Tatăl şi cu Fiul Său Isus Hristos“ (1 Ioan 1.3).

Jertfa pentru păcat încheie lista jertfelor sfinte. Pe primul loc a fost pusă arderea-de-tot, partea ce revenea lui Dumnezeu din lucrarea lui Hristos, jertfa pentru nevoile păcătosului fiind prezentată ultima. Dar, se înţelege, noi trebuie să urmăm calea în sens invers. Înainte de a cunoaşte pacea şi bucuria jertfei de mulţumire şi de a înţelege ce a fost Isus în viaţa Lui pentru Dumnezeu, începem intrând în relaţie cu Cel care a suferit şi a murit pe cruce pentru a ispăşi păcatele noastre. Sângele era adus în cort ca pentru a-I aduce lui Dumnezeu dovada lucrării încheiate şi ca pentru a-i da păcătosului garanţia că este acceptat. Grăsimea fumegândă pe altar semnifică satisfacţia pe care o găseşte Dumnezeu în supunerea victimei. Pe scurt, în timp ce carnea arderii-de-tot trebuia arsă pe altar, iar cea a jertfei de pace (mulţumire) trebuia mâncată de cel care o aducea, trupurile animalelor jertfite pentru păcat trebuia arse afară din tabără. Din cauza păcatelor pe care le-a luat asupra Lui, Isus a suferit „afară din tabără“ (Evrei 13.12), departe de prezenţa Dumnezeului Celui sfânt. Verbul „a arde“, diferit de „a face să fumege“, întrebuinţat pentru grăsimi şi parfumuri, arată intensitatea judecăţii care a consumat Jertfa noastră desăvârşită (Evrei 13.11).

Mulţi oameni nu se consideră vinovaţi de greşelile făcute din neştiinţă; ei merg pe principiul că Dumnezeu nu le poate reproşa ignoranţa şi că va ţine cont de bunele lor intenţii. Fatală iluzie! Faptul că Dumnezeu trebuie să prevadă o jertfă pentru păcatele „din greşeală“ (sau: „din neştiinţă“, sau: „din neatenţie“) dovedeşte că păcătosul, chiar neştiutor, este vinovat înaintea Lui. De altfel, şi legile noastre se aplică la fel: nimic nu scuză ignoranţa. O călcare a legii, chiar neintenţionată, poate pune sub acuzare. În ochii Dumnezeului Celui sfânt, păcatul, odată comis, rămâne; nu este nici o scuză pentru indiferenţa mea. Dar înţeleg că, pentru toate păcatele, dacă este condamnare, în acelaşi timp este şi jertfă. Nu există nimic altceva – în afară de măreaţa lucrare a crucii care să poată şterge grelele ofense aduse lui Dumnezeu de păcatele mele, comise cu voie sau fără voie, pe care mi le amintesc sau pe care le-am uitat de mult.Punând mâna pe capul victimei, cel care aducea jertfa făcea ca păcatul lui să treacă asupra ei. Recunoştea că era vinovat şi că trebuia să moară, dar animalul pe care îl oferea îi lua locul pentru a purta păcatul, murind în locul lui. Aceasta este ceea ce a făcut pentru noi Isus, Înlocuitorul nostru perfect.

Pentru păcatul lui, un preot uns trebuia să aducă un viţel (v.3), o căpetenie un ţap (v.22, 23), iar un om de rând un ied sau un miel (v.27, 28, 32). Cei care trebuie să fie un exemplu au o responsabilitate mai mare, care se reflectă în importanţa animalului adus ca jertfă. Dar înaintea lui Dumnezeu „toţi au păcătuit şi sunt lipsiţi de gloria lui Dumnezeu“ (Romani 3.23). Fie că sunt în vârful sau la baza scării sociale, onoraţi sau dispreţuiţi de contemporanii lor, fie că sunt răufăcători sau trec drept oameni cinstiţi, toţi oamenii sunt incluşi într-o singură categorie: cea a păcătoşilor pierduţi. Totuşi, în nemăsurata Lui îndurare, Dumnezeu a creat o nouă categorie: cea a păcătoşilor iertaţi. El „i-a închis pe toţi în neascultare (sau: în necredinţă), ca să arate îndurare tuturor“ (Romani 11.32).Să ne oprim asupra expresiilor din v. 23 şi 28: „dacă i se va face cunoscut păcatul lui prin care a păcătuit“. Aceasta este o aluzie la slujba delicată, numită „spălarea picioarelor“, care constă în a-l ajuta pe un alt credincios să-şi descopere şi să-şi judece greşelile (Ioan 13.14).„Şi i se va ierta“, spune Cuvântul la sfârşitul fiecărui paragraf. Acesta este răspunsul divin pe care Dumnezeu îl poate da păcătosului pocăit pe temeiul lucrării Fiului Său preaiubit!

Versetele de la 1 la 4 ne dau câteva exemple de păcate care trebuia ispăşite prin jertfă. Se pune problema unor fapte a căror gravitate probabil că nu am fi descoperit-o dacă Cuvântul, piatra de încercare a conştiinţei noastre, nu le-ar fi condamnat: omisiunea depunerii unei mărturii, contactul scurt cu ceva necurat, rostirea unor cuvinte nesocotite. Cineva poate să se facă vinovat prin păstrarea tăcerii (v.1) sau prin faptul că a spus prea mult (v. 4). În toate aceste cazuri era necesară mărturisirea (v. 5), urmată de aducerea jertfei (v. 6). Tot aşa se pune problema în 1 Ioan 1.9, numai că acolo nu mai trebuia să se aducă jertfă a doua oară. Sângele lui Hristos este deja vărsat pentru noi înaintea lui Dumnezeu, aşa că este suficientă mărturisirea. Atunci Dumnezeu „este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească de

orice nelegiuire“.Versetele de la 7 la 13 iau în considerare unele deosebiri între resursele celor care aduceau jertfe. Unul oferea un miel, altul două turturele şi altul o mână de făină. Nu toţi putem aprecia în aceeaşi măsură lucrarea Domnului Isus. Dar ceea ce contează este adevărata valoare pe care o are înaintea lui Dumnezeu.

Chiar şi cel mai scrupulos israelit putea să aibă mereu teama că a uitat un păcat comis din neştiinţă şi că, imediat după ce a adus jertfa, un nou act de necredinţă ar fi cerut altă jertfă. Vai! în ciuda certitudinilor Cuvântului lui Dumnezeu, mulţi creştini trăiesc şi azi cu aceeaşi teamă. Ei îşi leagă mântuirea de strădanii sincere de a se împăca cu Dumnezeu, dând milostenie şi făcând penitenţe (exprimându-şi părerea de rău sau chiar supunându-se la canoane), fără a avea vreodată siguranţa că acestea vor fi suficiente. Iată ce înseamnă a nu cunoaşte harul divin! În schimb, ce fericiţi am fi dacă am trăi eliberaţi de teamă, prin asigurarea că Domnul Isus a făcut totul pentru noi!În aceste pasaje se disting păcate împotriva lui Dumnezeu (5. 15, 17) şi păcate împotriva aproapelui (6.2, 3). Adesea ne preocupă mai puţin cele dintâi decât cele din urmă, dar ar trebui să fie invers. Pentru răul cauzat altuia nu era suficient ca acesta să fie îndreptat, ci trebuia să aducă Domnului o jertfă pentru vină (6.6; vezi Psalmul 51.4). La fel, nu era suficient numai a te pune de acord cu Dumnezeu, ci, în ziua când vinovatul se pocăia şi aducea o jertfă, trebuia să rezolve problema şi înaintea oamenilor (6.5 sf.). Creştinii din Efes, odinioară practicanţi ai vrăjitoriei, sunt grăbiţi după convertirea lor să ardă cărţile magiei lor (Fapte 19.19).

Probabil că am observat o paralelă între cele patru jertfe principale şi aspectele lucrării lui Hristos prezentate de cei patru evanghelişti. În Ioan, Isus este jertfa sfântă a arderii-de-tot, Cel pe care Tatăl L-a iubit pentru că Şi-a dat viaţa El Însuşi (Ioan 10.17-18). Luca ne face să ne minunăm de viaţa Omului desăvârşit, despre care vorbeşte darul de mâncare. Marcu Îl pune înaintea noastră pe Robul lui Dumnezeu, reprezentat prin jertfa de consacrare sau de pace. Matei, mai mult decât ceilalţi, proclamă că „El va mântui pe poporul Său de păcatele sale“ (Mat.1.21).Capitolele 6 şi 7 tratează aceste patru tipuri de jertfe pentru a stabili legea lor, cu alte cuvinte, cum anume trebuia să le ofere preotul. Arderea-de-tot trebuia să fie necurmată (v.13), iar darul de mâncare „era o rânduială pentru totdeauna“ (v.18). Ieri am văzut temerile israelitului care niciodată nu era sigur că era făcut desăvârşit prin aceleaşi jertfe aduse neîntrerupt. Dar cap. 10 din Evrei îl prezintă pe preot stând „în picioare în fiecare zi, slujind şi aducând deseori aceleaşi jertfe care niciodată nu pot înlătura păcatele“. Acelaşi capitol Îl prezintă apoi pe Isus care, „după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a aşezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu“ (Evrei 10.1,11,12; vezi şi notele de la v. 12; „s-a aşezat“: expresie a încheierii pe deplin a lucrării Domnului Isus, în contrast cu preoţii care stăteau în picioare, slujind zi de zi).

Epistola către Romani ne învaţă că Dumnezeu a trebuit să Se ocupe de două probleme: cea a păcatelor, până la cap. 5.11, apoi de cea a păcatului, până la cap. 8. A trebuit să condamne pomul tot aşa cum a condamnat şi fructele, păcatul din firea noastră în aceeaşi măsură cu rezultatele lui. Cerând o jertfă pentru vină (fapta comisă) şi o alta pentru păcat (rădăcina acestei fapte), Dumnezeu ne învaţă că lucrarea lui Hristos răspunde la aceste două nevoi ale păcătosului.Legea jertfei de mulţumire ilustrează condiţiile necesare pentru a fi realizată comuniunea creştină: jertfa de mulţumire era adusă ca urmare a acţiunii iertării (v.12; 1 Cor. 10.16), cu caracter voluntar (de bunăvoie), cu bucurie (v. 16; 2 Cor. 8.4), departe de orice contact cu necurăţia (v.21). În timp ce jertfele pentru păcat erau aduse pentru că cineva nu era curat, la jertfele de pace puteau avea o parte numai israeliţii care erau curaţi (v. 19). Oricine atingea carnea jertfei pentru păcat devenea sfânt (6.27), în timp ce, invers, orice necurăţie întina jertfa de pace. Noi ne îngrijim de curăţia alimentelor noastre. Să ne îngrijim şi mai mult ca nici o necurăţie din duhul nostru să nu întrerupă comuniunea a cărei imagine este această jertfă.

Imagine a comuniunii celui răscumpărat cu Dumnezeu şi cu fraţii, jertfa de mulţumire era singura la care fiecare îşi primea partea lui. Dumnezeu Îşi avea partea Lui, şi anume grăsimea şi sângele, care vorbesc de drepturile Sale asupra devotamentului nostru şi asupra vieţilor noastre. Aaron şi fiii săi primeau pieptul legănat şi spata ridicată (v.34), simbolizând afecţiunea şi puterea celui răscumpărat, care Îi aparţin lui Hristos şi alor Săi. În sfârşit, adoratorul însuşi primea de acolo mijloace de subzistenţă. Observăm, de asemenea, că hrana preoţilor depindea de jertfele de pace. Energia spirituală pe care cel credincios o va putea angaja în slujirea Domnului decurge din comuniunea pe care va fi realizat-o cu El. Cele două epistole către Corinteni confirmă aceasta. Prima se ocupă de comuniune, cea de-a doua de subiectul servirii. Slujba noastră va fi folositoare şi binecuvântată în măsura în care ne vom hrăni cu Jertfa de mulţumire desăvârşită şi, urmând exemplul Lui, ne vom aduce trupurile ca jertfe vii, sfinte, plăcute lui Dumnezeu ... (Romani 12.1). Iată secretul pentru a deosebi, conform aceluiaşi capitol, care este „voia lui Dumnezeu, cea bună şi plăcută şi desăvârşită“ (v.2) şi pentru a o putea apoi împlini cu bucurie (v. 3-8).

În primele şapte capitole am studiat subiectul jertfelor şi ajungem acum la cel al preoţiei. Dacă păcătosul are nevoie de o jertfă, credinciosul, la rândul său, are nevoie de un preot pentru a-şi exercita serviciul care îi este încredinţat. Acum, în Hristos, noi avem şi una şi alta. El este Cel care S-a oferit pe Sine Însuşi, victimă perfectă, pentru a ne pune în relaţie cu Dumnezeu şi tot El este Cel care împlineşte în prezent funcţiile Marelui Preot pentru a ne menţine în această relaţie. El a trebuit deci să fie sacrificiu (jertfă) înainte de a fi Sacrificator (Preot).În cap. 29 din Exod am văzut instrucţiunile date de Domnul lui Moise pentru consacrarea lui Aaron şi a fiilor lui. Sosise momentul pentru desfăşurarea acestei ceremonii. Întreaga adunare a lui Israel fusese chemată la intrarea cortului întâlnirii pentru a-l vedea pe Aaron îmbrăcând veşmintele gloriei şi ale frumuseţii. Cu cât mai măreaţă este viziunea pe care epistola către Evrei, numită adesea «epistola cerurilor deschise», o oferă privirilor credinţei noastre! Ne invită să luăm aminte „la Apostolul şi Marele Preot al mărturisirii noastre, la Isus“, îmbrăcat în caracterele glorioase ale preoţiei Sale (Ev.3.1).

În acest capitol îl găsim din nou pe Aaron împreună cu fiii săi şi aceasta ne duce cu gândul la Cel care nu Se ruşinează să ne pună alături de El şi să ne numească fraţii Lui. Fie ca Dumnezeu să ne păzească de a nu ne ruşina în faţa lumii de relaţia noastră cu Domnul Isus! (2 Timotei 2.12, 13).Adesea în aceste capitole se fac referiri la daruri legănate. Răsucirea unui obiect face ca acestuia să-i fie văzute toate feţele. Suntem astfel chemaţi să Îi prezentăm lui Dumnezeu toate aspectele jertfei minunate pe care I-o aducem, vorbindu-I de Fiul Său, de feluritele Lui glorii şi de lucrarea Lui în manifestările ei diverse.Pieptul berbecului de închinare, partea care îi revenea special lui Moise, era şi el legănat. Putem astfel admira, sub numeroase aspecte, afecţiunile lui Hristos, care au constituit sursa şi puterea dăruirii Sale pentru Dumnezeu. „Eu Îl iubesc pe Tatăl a spus Isus şi cum Mi-a poruncit Tatăl, aşa fac“ (Ioan 14.31). Şi în vieţile noastre, aceeaşi cauză va avea acelaşi efect. Numai iubirea poate suscita o consacrare adevărată, cu alte cuvinte, un sentiment adânc că Domnul are drepturi depline asupra inimilor noastre. Versetul 24 aşterne aceste drepturi pe urechile noastre, pe mâinile noastre, pe picioarele noastre, simbolizând, respectiv, ascultarea, lucrarea şi umblarea.

Epistola către Evrei Îl înfăţişează pe Marele Preot care ne trebuia: „sfânt, fără răutate, fără pată, despărţit de păcătoşi ...“ (Evrei 7.26). Câtă deosebire faţă de Aaron, „preot luat dintre oameni“, despre care în aceeaşi epistolă se spune că „era dator să aducă jertfe pentru păcate, atât pentru popor, cât şi pentru sine“ (Evrei 5.1-3). Aceasta este ceea ce vedem făcându-se aici. Înainte de a se putea ocupa cu păcatele poporului, Aaron era obligat să rezolve înaintea lui Dumnezeu problema propriilor sale păcate. Este un principiu general, de a cărui importanţă

ne aminteşte Domnul în „predica de pe munte“: pentru a putea scoate paiul din ochiul fratelui, trebuie mai întâi să-ţi scoţi bârna din propriul tău ochi (Matei 7.3-5).Sfârşitul acestui capitol ne arată cum, odată ce s-a făcut ispăşirea şi s-a reglementat chestiunea păcatului, binecuvântarea poate veni prin Autorul ei, gloria lui Dumnezeu se poate manifesta şi bucuria este liberă să se exprime. Acestea sunt astăzi pentru poporul lui Dumnezeu consecinţele fericite ale crucii lui Hristos. Să ne ajute Dumnezeu să le apreciem şi să răspundem într-un mod potrivit!

În capitolul 9 ne-a fost amintit faptul că preoţii luaţi „dintre oameni“ pot păcătui. Nu este nevoie să mergem prea departe pentru a verifica acest adevăr trist. De fiecare dată când Dumnezeu l-a pus pe om într-o nouă relaţie, acesta s-a dovedit incapabil să facă faţă. Până aici totul fusese îndeplinit „cum poruncise Domnul“ (expresie care se repetă de 14 ori în capitolele 8 şi 9). Dar acum Nadab şi Abihu, fiii cei mari ai lui Aaron, fac ceva „ce nu le poruncise El“ (v.1). Abia fuseseră consacraţi şi au şi adus „înaintea Domnului foc străin“, neluat de pe altar. Pedeapsa severă care a urmat ne aminteşte de cât de grav este să substituim Cuvântul lui Dumnezeu prin voinţa noastră (în 2 Samuel 6.3 ... transportarea chivotului pe un car nou a avut ca urmare moartea lui Uza). Tot astfel, gândurile cărnii, ca şi tot ce excită (băuturi tari) sentimentele ei, nu trebuie tolerate în închinarea adusă lui Dumnezeu. Dispreţul manifestat faţă de adevăruri cunoscute îl aduce pe călcătorul de lege sub guvernarea lui Dumnezeu. Pe de altă parte, aşa cum arată sfârşitul acestui capitol, Domnul este plin de îndurare faţă de cei neştiutori şi răi, care au rătăcit calea, ca şi faţă de cei care se pleacă sub disciplina Lui.

Aşa cum a explicat Domnul Isus, nu lucrurile care intră în om îl spurcă, ci cele care ies din el (Marcu 7.15). Astfel, această distincţie între animalele curate şi cele necurate are, pentru creştin, numai aplicaţii spirituale. În acest capitol sunt luate în considerare patru grupe de animale: patrupedele, peştii, păsările şi reptilele. Pentru a fi curate, primele trebuia să îndeplinească simultan două condiţii: să rumege şi să aibă copita despicată. Curăţia credinciosului depinde atât de hrana lui, cât şi de mersul lui.Şi pentru peşti se impun două condiţii: să aibă înotătoare şi solzi. Fără înotătoare, cum ar putea ei să-şi păstreze direcţia şi să lupte împotriva curentului? Iar fără solzi, trupul nu le este protejat. Rezistenţa faţă de atracţiile lumii şi faţă de tot ce oferă ea este mijlocul prin care un tânăr creştin poate rămâne curat.Păsările necurate erau carnivorele şi omnivorele. Dacă lăsăm ca lucrurile fireşti să ne domine spiritul sau dacă suntem neglijenţi cu lecturile noastre, cu ceea ce ni se prezintă în mediile de informare, atunci vom fi inevitabil întinaţi.În final iată reptilele şi animalele imagine a puterii răului, a „urâciunii“! „Fie-vă groază de rău!“, îndeamnă Romani 12.9.

Privind reptilele şi animalele care „se târăsc“ pe pământ, vom recunoaşte anumite aspecte şi pericole morale de care trebuie să ne ferim. Cârtiţele şi şoarecii vatămă plantele tinere, distrugându-le rădăcinile; cameleonul ne sugerează acel gen de oameni care iau înfăţişarea mediului: creştini între creştini şi oameni lumeşti în lume.Versetele 32-40 arată cum lucrurile cele mai bune şi folositoare pot fi stricate de ceea ce provine din „şarpe“. Domnul să ne înveţe să veghem asupra sufletelor noastre şi să folosim resursa nesecată pe care ne-a pus-o El la dispoziţie: o fântână, un izvor, o sursă de apă, imagini ale Cuvântului divin care rămâne mereu curat. „Am ascuns Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta“ spune psalmistul (119.11). Un israelit evlavios avea întotdeauna grijă să se ferească de orice lucru sau hrană necurată (Fapte 10.14). Să avem o conştiinţă tot atât de sensibilă pentru a distinge ceea ce din punct de vedere spiritual este curat de ceea ce este necurat şi ceea ce ne poate hrăni sufletul de lucrurile care ni-l pot otrăvi. Motivul profund al acestei despărţiri riguroase îl găsim în v. 45: „Dumnezeu este sfânt, iar noi suntem poporul Său“.

Pentru a ne arăta resursele divine pregătite înainte de apariţia păcatului, Leviticul prezintă jertfele şi preoţia înainte de păcat. Capitolul 11 ne învaţă să veghem, ca să nu fim contaminaţi de necurăţii din afară. Dar răul nu este numai în jurul nostru, ci şi înăuntrul nostru; vrăjmaşul nostru este deja înăuntru. Capitolul 12 ne face cunoscut caracterul lui ereditar: „Iată, am fost născut în nelegiuire şi în păcat m-a zămislit mama mea“ (Psalmul 51.5). Firea păcătoasă a lui Adam s-a transmis la întreaga rasă; un nou-născut este un potenţial păcătos înainte de a comite vreo faptă condamnabilă şi are nevoie de jertfa lui Hristos tot atât de mult ca un adult.Capitolele 13 şi 14 spun despre lepră, care întotdeauna reprezintă păcatul sub formă de întinare. Lepra: boală care distruge trupul, contagioasă, înspăimântătoare, anulând sensibilitatea, incurabilă! Înaintea lui Dumnezeu, păcatul are aceleaşi trăsături; el se exprimă prin fapte şi cuvinte, chiar şi la credincioşi. Exemple: în Maria, calomnie (Numeri 12.10); în Ghehazi, lăcomie şi minciuni (2 Regi 5.27); în Ozia, mândrie spirituală (2 Cronici 26.20).

Pentru a se putea pune diagnosticul de lepră, bolnavul trebuia să prezinte două simptome: piele albă, care ne face să ne gândim la declinul spiritual care îşi are izvorul în pierderea comuniunii cu Dumnezeu. Cu cât aceasta este mai adâncă în carne, ea indică faptul că defectul nu este superficial, ci trădează un rău profund. Dar, lucru paradoxal şi totodată dificil de înţeles, dacă o singură pată era suficientă pentru a-l face pe un lepros necurat, din clipa când era „acoperit tot trupul“, putea fi declarat curat! Şi aşa şi este; întocmai unui biet lepros, care de multă vreme îşi acoperea rănile şi acum nu şi le mai poate ascunde, omul, nevoit să se recunoască în totul necurat, poate fi declarat curat de către Dumnezeu în virtutea lucrării lui Hristos. „Ţi-am mărturisit păcatul meu şi nu mi-am acoperit nelegiuirea“, spune psalmistul, „şi Tu ai iertat nelegiuirea păcatului meu“ (Psalmul 32.5). Dar apariţia „cărnii vii“ aducea o nouă contaminare, aceasta simbolizând eforturile zadarnice ale firii vechi de a se face mai bună. În cap. 5 din Luca (v.12, 14), „un om plin de lepră“ venit la Isus este imediat curăţit şi Domnul îl invită să aducă mărturie conformându-se cu instrucţiunile din cap. 14 al cărţii noastre.

Anumite pete produse de unele boli de piele puteau induce în eroare. Bolnavul trebuia atunci închis şapte zile, apoi trebuia examinat pentru a se verifica dacă era sau nu vorba de o rană de lepră. Să nu judecăm niciodată pripit! Să fim atenţi, să gândim bine când este vorba de alţii, decât să le atribuim intenţii rele din pornire. „Dragostea ... nu socoteşte răul“ (1 Corinteni 13.5). Remarcăm că bolnavul nu-şi spunea deloc părerea, ci preotul care îl vedea trebuia să se pronunţe cu privire la natura rănii. Ceea ce gândea omul despre situaţia lui nu avea importanţă. Putea să nu simtă nimic şi chiar să se creadă perfect sănătos şi totuşi să fie grav bolnav. Câţi oameni nu ştiu că sunt victime ale maladiei păcatului! Ei nu şi-au privit starea în lumina Cuvântului lui Dumnezeu şi nu s-au înfăţişat Preotului. El este Cel care stabileşte vina omului şi îl declară iremediabil pierdut. „Terminaţi cu omul, ... pentru că în ce s-ar ţine seama de el?“ (Isaia 2.22). Dar Preotul care Se pronunţă astfel asupra stării noastre este şi Cel care S-a ocupat de ea în har ca mare Doctor, oferind o vindecare deplină sufletelor noastre (Luca 5.31).

Groaznică era situaţia leproşilor în Israel: scoşi afară din tabără, fără speranţă de întoarcere, despărţiţi de ai lor, obligaţi să-şi vestească de departe starea nenorocită: „Necurat, necurat!“ Este o imagine a ceea ce eram: excluşi din adunare, oameni dintre naţiuni „înstrăinaţi de cetăţenia lui Israel, ... neavând speranţă“. „Dar acum ... v-aţi apropiat prin sângele lui Hristos“ (Efeseni 2.12, 13). Aceasta ne conduce la lucrarea de curăţire descrisă în cap. 14. Evanghelia ne prezintă mai mulţi astfel de leproşi implorând mila Domnului. Şi El, plin de compasiune, Şi-a pus mâinile peste ei pentru a-i curăţi, fără ca El Însuşi să Se contamineze. Nu numai că putea, ci, în dragostea Lui, chiar dorea să-i facă perfect curaţi (Matei 8.1-3; vezi şi Luca 17.11 ...). În acelaşi fel, Mântuitorul drag poate şi doreşte şi astăzi să curăţească de toate păcatele pe oricine se recunoaşte necurat.Lepra pe o haină (v. 47-59) reprezintă răul care poate să afecteze obiceiurile şi mărturia noastră. Fie ca Domnul să ne dea atenţie pentru a-l distinge, curaj pentru a-l „arde“, altfel spus, pentru a-l judeca de îndată ce apare!

A sosit ziua curăţirii leprosului. Este dus înaintea preotului. Să observăm misiunea modestă, dar de neînlocuit, a prietenului care îl aduce pe bolnav la cel care trebuie să îl declare curat. Este un lucru preţios să fii folosit de Dumnezeu pentru a-i aduce pe păcătoşi la Domnul Isus. Este o slujbă pe care chiar şi un tânăr creştin o poate împlini (Ioan 1.42, 46). Dar dacă preotul stătea în cort sau în tabără, leprosul care fusese scos afară nu ar fi putut să-l vadă (v. 3). Pentru a-l întâlni pe păcătos, Isus a părăsit gloria. Noi n-am fi putut face nici un pas spre El, însă a străbătut El toată calea pentru a veni până la noi. Cum ar fi putut fiul risipitor să intre în zdrenţe în casa tatălui său? Tatăl i-a ieşit în întâmpinare şi l-a îmbrăcat în haina cea mai bună, pe când el era încă departe.În ce priveşte detaliile lucrării de curăţire, cele două păsări luate împreună spun despre remediul divin pentru păcatul oricărui om: moartea Domnului, prima pasăre era ucisă; învierea Lui, a doua pasăre, lăsată liberă, îşi va lua zborul marcată de sângele pe care-l va purta spre cer pentru a-l prezenta simbolic înaintea unui Dumnezeu satisfăcut.

„Şi va fi curat“, conchid v. 9 şi 20. Nici aici nu se pune problema care este părerea leprosului curăţit. Dumnezeu îl declară curat, sfânt, pe păcătosul născut din nou, pentru care Cuvântul Lui trebuie să fie suficient, chiar dacă el nu experimentează nici o emoţie, nici vreun sentiment deosebit. „Aţi fost spălaţi ... sfinţiţi ... îndreptăţiţi în Numele Domnului Isus“ (1 Cor. 6.11).Odată cu păsările, imagini ale lucrării lui Dumnezeu pentru noi, se mai cereau încă două lucruri, prefigurând lucrarea Lui în noi: apa, puterea curăţitoare a Cuvântului, şi briciul. Leprosul trebuia să-şi radă părul, barba, sprâncenele. Toate spun că puterea firească a omului trebuie lepădată. Numim ELIBERARE această lucrare a Duhului care ne conduce la a judeca ceea ce produce firea noastră veche.Sângele jertfei era uns pe urechea, pe mâna şi pe piciorul leprosului curăţit, întocmai cum se procedase cu preotul în ziua închinării lui în slujbă (Exod 29.20) şi la fel cu untdelemnul. În plus, leprosul era uns cu untdelemn (v. 18). Detaliu uimitor: numai acesta în Israel, împreună cu preoţii şi cu împăraţii, primea ungerea sfântă, care corespunde lucrării Duhului Sfânt în inima celui răscumpărat! (1 Ioan 2.20). Din păcătoşi mizerabili, spălaţi în sângele Său, Hristos a făcut „o împărăţie, preoţi pentru Dumnezeul şi Tatăl Său“ (Apocalipsa 1.6).

Lepra într-o casă este un simbol al păcatului într-o adunare sau chiar în cea care poartă numele de Biserică, creştinătatea în ansamblu. Privind cu atenţie Adunarea din Efes în Apocalipsa 2, vedem, sau mai degrabă Domnul, Marele Preot ai Cărui ochi sunt „ca para focului“, vede deja o mică pată care dă de bănuit: părăsirea dragostei dintâi. În rest totul părea bun: fapte, muncă, răbdare; dar să vedem ce devine acest mic început: o adevărată lepră la Pergam, unde pietrele casei sunt atinse unele de „învăţătura lui Balaam“, altele de cea a nicolaiţilor. Apoi răul dospeşte ca aluatul la Tiatira, la Sardes, până când, la Laodiceea, care marchează ultimul stadiu al Bisericii responsabile, Domnul este constrâns să anunţe: „Te voi vărsa din gura Mea“ (Apocalipsa 3.16). „Casa cea mare“ a creştinătăţii de nume va fi respinsă, demolată.Capitolul 15 dezvăluie sursa întinării. Sub imaginea „scurgerii“ ne este arătat tot ceea ce este capabilă detestabila noastră fire naturală să scoată la iveală în viaţa de zi cu zi, pentru a otrăvi în acelaşi timp şi anturajul nostru şi pe noi înşine. Există remediu pentru curăţirea noastră: preoţia exercitată în favoarea noastră de Domnul Isus (v. 15, 30).

Aaron primeşte în acest moment instrucţiuni pentru marea zi a Ispăşirii (vedeţi 23.27). La această scenă se referă cap. 9 din Evrei (citiţi v. 7, 12, 25). O dată pe an, după ce aducea o jertfă pentru el însuşi, marele preot aducea o jertfă pentru toate păcatele poporului comise în timpul anului. Apoi ducea sângele jertfei dincolo de perdeaua dinăuntru, pe capacul ispăşirii, al cărui nume se explică în felul acesta. Sângele care făcea „ispăşire pentru suflet“ (17.11 sf.) era adus aici. Dumnezeu putea să-Şi privească poporul în mod favorabil. Acesta nu însemna că sângele unui ţap ar fi putut şterge măcar unul din păcatele comise de popor în timpul anului. Însă anticipat el vorbea înaintea lui Dumnezeu de sângele preţios al Mielului Său.Contrar cu ceea ce am fi gândit, Aaron nu se înfăţişa înaintea Domnului în veşmintele sale impunătoare. El dezbrăca toată gloria în faţa celei a lui Dumnezeu şi se prezenta acolo numai îmbrăcat în in subţire, simbol al îndreptăţirii practice (v. 4; Apocalipsa 19.8).Mirosul plăcut al tămâiei îl însoţea pe Aaron dincolo de perdea, aşa cum şi Hristos a intrat în Locul Preasfânt, oferind lui Dumnezeu plinătatea parfumului tuturor excelenţelor gloriilor Sale.

Preotul pătrundea dincolo de perdea învăluit într-un nor de tămâie, în timp ce, afară, poporul aştepta cu teamă. Avea să primească Domnul jertfa? Dacă ceva nu era în regulă, Aaron n-ar fi pierit el precum cei doi fii ai săi mai mari? Ce uşurare în clipa când apărea din nou, serviciul său încheiat! Profetic, această scenă se va împlini când, venind în glorie pentru Israel, Hristos „Se va arăta a doua oară ... pentru mântuirea celor care-L aşteaptă“ (Evrei 9.28).Mai rămăsese să se ocupe de ţapul cel viu. Primul, cel pe care căzuse „sorţul Domnului“ (v. 9), fusese sacrificat şi îndepărtase păcatul dinaintea lui Dumnezeu. Cel de-al doilea, ţapul „pentru Azazel“, ducea cu el păcatul care apăsa conştiinţa poporului. De aceea toate păcatele erau mărturisite pe capul lui şi acesta le purta pentru totdeauna asupra lui „într-un pământ nelocuit“ (v. 22) (Psalmul 103.12; Evrei 8.12, citat de Ieremia 31.34). Primul ţap servea să facă ispăşire: era pentru toţi. Cel de-al doilea ne vorbeşte despre substituire: de victima care poartă „păcatele multora“ (Evrei 9.28), şi anume, doar pe ale acelora care, mărturisindu-şi păcatele (v. 21), îşi însuşesc prin credinţă vrednicia victimei. Jertfa lui Hristos are acest dublu caracter.

Iată cât de mare şi de delicată era pentru marele preot şi pentru fiii săi lucrarea necesară pentru înlăturarea păcatelor. Şi, în plus, toată această slujbă era valabilă numai pentru un an. În adevăr, sursa păcatelor, inima omului, nu era curăţită pentru atât, iar această inimă rea nu se putea lipsi să nu lucreze din nou fapte rele în tot timpul noului an. Întotdeauna era necesar să fie repetate aceste jertfe, marii preoţi transmiţând mai departe slujba, din tată în fiu, „pentru că prin moarte erau împiedicaţi să dăinuiască“ (Evrei 7.23-25).Cu cât mai măreaţă este lucrarea lui Hristos în realitatea ei, în întreg răsunetul ei, pretinzând propriul Său sacrificiu! Pentru a înlătura păcatul lumii, pentru a-i anula toate consecinţele, cât şi pentru a ajunge la sursă: inima omului şi a o curăţa, Isus a fost în totalitate singur. Nimeni altcineva nu poate avea în aceasta vreun rol, cât de neînsemnat. Ce făcea poporul în timpul acelei măreţe lucrări a preotului? Ei nu puteau şi nici nu trebuia să facă nimic altceva, decât să-şi smerească sufletele. O lucrare era împlinită în favoarea lor, în contul căreia ei se puteau odihni. Ei bine, aceasta este tot ce trebuie să facem şi noi! Să ne odihnim în lucrarea suficientă şi perfectă a Domnului Isus.

Dumnezeu Îşi rezervă dreptul asupra sângelui (am văzut deja în cap. 7.26, 27). Sub privirile Sale, în Locul Preasfânt se găsea de acum înainte, înnoit an de an, sângele jertfelor oferite (cap. 16). Şi acest sânge, de nelipsit pentru menţinerea relaţiei lui Dumnezeu cu poporul Său, vorbeşte constant inimii lui Dumnezeu despre lucrarea Fiului Său preaiubit.Numeroase pasaje din Scriptură definesc virtuţile sângelui lui Hristos: El „face ispăşire pentru suflet“ (v. 11). „Curăţeşte de orice păcat (sau: de tot păcatul)“ (1 Ioan 1.7 vezi şi nota g). Chiar cea mai mică greşeală pe care am comis-o trebuie să fie ştearsă cu acest sânge şi nu poate fi curăţită altfel. Prin el am fost cumpăraţi „din orice naţiune“ (Apocalipsa 5.9 vezi şi nota k), „răscumpăraţi din felul ... deşert de vieţuire“ (1 Petru 1.18-19), spălaţi (Apocalipsa 1.5), îndreptăţiţi (Rom. 5.9), împăcaţi (Coloseni 1.20), sfinţiţi (Evrei 13.12), apropiaţi (Efeseni 2.13); prin el o cale nouă este deschisă până în Locul Preasfânt (Evrei 10.19, 20). Şi tot prin el victoria noastră este câştigată (Ap. 12.11).Preţios sânge al lui Isus! Virtuţile Sale, eficacitatea Sa sunt o piatră de poticnire pentru cei care nu şi le însuşesc prin credinţă curată, dar pentru cei răscumpăraţi sunt un subiect etern de laudă şi de adorare. „Aceluia care ne iubeşte şi ne-a spălat de păcatele noastre în sângele Său: ...a Lui fie gloria şi puterea în vecii vecilor! Amin“ (Ap.1.5).

Rânduielile conţinute în aceste capitole privesc sfinţenia practică a poporului Domnului. Ele implică mila (19.10), cinstea şi adevărul (v. 11, 12), dreptatea (v.13-15), bunăvoinţa şi dragostea (v.16-18). Este umilitor că întâlnim aceleaşi puneri în gardă adresate şi creştinilor, în epistole, atât în cea către efeseni, cât şi în cea către coloseni. Aceasta arată că firea veche dintr-un copil al lui Dumnezeu nu este cu nimic mai bună decât cea a israelitului de odinioară. „Să nu faceţi după faptele ţării Egiptului ...“ începe cap. 18, înainte de a enumera întinările cărnii care sunt o urâciune înaintea Domnului. „Spun deci aceasta – îi învaţă apostolul Pavel pe efeseni– să nu mai umblaţi cum umblă naţiunile ... care, pierzând orice simţire, s-au dedat la destrăbălare ...“ (Efeseni 4.17, 19; comparaţi de asemenea v. 25 şi 28 cu Levitic 19.11). „Umblaţi în dragoste“, conchide apostolul (Efeseni 5.2) şi aceeaşi concluzie apare şi în v. 18: „Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi“. Domnul Isus a citat acest verset şi l-a ilustrat într-un mod perfect prin El Însuşi. Din acest motiv, Iacov denumeşte conţinutul acestui verset „Legea împărătească (cea a Împăratului), potrivit Scripturii“! (Luca 10.28-37; Iacov 2.8).

Această secţiune a cărţii, incluzând capitolele 19 şi 20, începe şi sfârşeşte la fel, specificând că Israel avea menirea să fie poporul sfânt al unui Dumnezeu sfânt. Şi aproape fiecare poruncă din aceste capitole se încheie cu cuvintele de aducere-aminte: „Eu sunt DOMNUL Dumnezeul vostru“. Cu cât mai mult cei care fac astăzi parte din familia lui Dumnezeu va trebui să reproducă sfinţenia „Tatălui sfânt“ ai Cărui copii sunt (Ioan 17.11). Petru citează v. 2 din cap. 19 completându-l: „după cum Cel care v-a chemat este sfânt, fiţi şi voi sfinţi“ (1 Petru 1.15-16). Aici nu este numai „pentru că Eu sunt sfânt“, ci „după cum“. Ce măsură ne este dată prin aceasta!Versetul 32 atrage atenţia asupra respectului cuvenit bătrânilor, subiect pe care un tânăr creştin nu trebuie niciodată să-l neglijeze. Creştinismul trebuie să fie evident prin toată comportarea noastră, nu numai prin abţinerea de la păcatele grozave pe care Dumnezeu este obligat să le denunţe în Cuvântul Său, ci în miile de detalii în care trebuie să exersăm dragostea şi dreptatea practică (v. 34-36). Să nu uităm niciodată că frumosul nume de Hristos a fost invocat peste noi (Iacov 2.7 vezi şi nota d), astfel că, prin comportarea noastră, onorăm sau dezonorăm acest nume preţios.

Aşa cum odinioară simplul fapt de a aparţine familiei lui Aaron conferea titlul de preot, tot astfel toţi răscumpăraţii Domnului sunt astăzi adoratori. Însă când era vorba să-şi exercite funcţiunea, un preot putea fi scos din slujbă. Contactul cu moartea, o căsătorie contrar voii lui Dumnezeu, un defect fizic incurabil îl scoteau pe fiul lui Aaron din funcţia sa sfântă. Îi era permis să se hrănească din pâinea lui Dumnezeu ca şi ceilalţi fraţi (v. 22), dar nu cunoştea deloc bucuria de a-I servi. Din nefericire, mulţi credincioşi sunt în acest caz! Cei care sunt orbi în sensul din 2 Petru 1.9 sau şchiopi în sensul din Evrei 12.13, în timp ce îşi păstrează titlul şi privilegiul de copii ai lui Dumnezeu, nu-şi pot împlini cum se cuvine serviciul de adoratori. Aceasta este o mare pierdere, nu numai pentru ei, ci în primul rând pentru Domnul.Dacă Marele nostru Preot Se poartă cu milă faţă de defectele şi infirmităţile alor Săi (cap. 21 – ceea ce ne este confirmat de Evrei 4.15), El nu Se poate asocia cu acela care, în cap. 22, este imaginea evidentă a păcatului în ei: o scurgere sau o lepră (v. 4). O asemenea întinare a unui credincios îl privează de a se bucura de „lucrurile sfinte“.

De la Levitic 21.1 până la 22.16, Dumnezeu Se îngrijeşte de păstrarea preoţiei fără pată, în timp ce în v. 17-33 Se ocupă de calitatea jertfelor. Nu este într-adevăr trist că El este obligat să precizeze: «Să nu-Mi oferiţi animale bolnave sau având vreun cusur»? În ciuda acestor instrucţiuni care nici n-ar fi trebuit să fie date, fiind de la sine înţelese, profetul Maleahi ne spune că poporul a adus astfel de ofrande. Făcând astfel, nedreptatea comisă de ei era de două ori mai mare: În primul rând, pentru că însemna dispreţuirea lui Dumnezeu; ceea ce ei n-ar fi îndrăznit să aducă guvernatorului lor (Maleahi 1.8), ce era de nevândut, găseau suficient de bun pentru Dumnezeu. În al doilea rând, pentru că toate aceste jertfe, care spuneau despre Hristos, victima perfectă, trebuia să fie fără cusur. Şi noi, dragi creştini, ce rezervăm noi pentru Domnul din timpul nostru, din energia noastră, din inteligenţa noastră, din banii noştri? Ce avem mai bun sau numai surplusul, cel cu care nu ştim ce să facem?Spre deosebire de jertfele pentru păcat, necesare, obligatorii, aici este vorba de daruri de mulţumire, de bunăvoie, facultative. Din partea noastră, nimic cu forţa. Dumnezeu nu pretinde nimic. Dar cu cât inimile noastre sunt mai cuprinse de dragostea lui Isus, cu atât mai pretenţioşi trebuie să fim cu privire la ce Îi aducem în schimb.

Acest capitol este un calendar al «zilelor solemne» ale Domnului, numite „sărbătorile rânduite“ (sau: timpurile stabilite), care aveau loc în fiecare an. Erau în număr de şapte, în afară de Sabat, ziua de odihnă săptămânală, care este tratată cea dintâi. S-a remarcat că aceste sărbători, în succesiunea lor, dezvăluie în afara ochilor noştri istoria lui Israel începând de la cruce, planurile lui Dumnezeu cu privire la această naţiune, planurile Lui în privinţa Bisericii (deşi întrucâtva în chip ascuns), în sfârşit, planurile Lui privindu-L pe Fiul Său. Totul a început la Paşti: Punctul de pornire al binecuvântării lui Israel, al binecuvântării Bisericii, ca şi al fericirii fiecărui om este crucea. Imediat după aceasta, sărbătoarea Azimelor (a pâinii nedospite) Îl evoca pe „Cel care n-a cunoscut păcat“ (2 Corinteni 5.21), a Cărui despărţire de rău trebuie să se reproducă în mersul Adunării, ceea ce înseamnă în fiecare răscumpărat. „Aluatul vechi“ trebuie scos afară, căci noi suntem „fără aluat“ (1 Corinteni 5.7).Urma apoi sărbătoarea celor dintâi roade. Primul snop legănat este tot Hristos, triumfător în învierea Sa, întâiul născut dintre morţi, prezentat lui Dumnezeu în multiplele aspecte ale gloriilor Sale: „ca să vă fie primit“ (v.11).

Cincizeci de zile separau sărbătoarea celor dintâi roade de cea a săptămânilor sau Cincizecimea. Amândouă aveau loc în ziua de după Sabat, adică în prima zi a săptămânii. Ştim că, după învierea Sa, înainte de înălţarea la cer, Domnul li S-a arătat de mai multe ori ucenicilor Săi pentru a-i mângâia, a-i încuraja şi a-i trimite să vestească Evanghelia. Apoi cap. 2 din Fapte ne arată cum Duhul Sfânt a coborât din cer la Cincizecime pentru a locui în Adunare. Cele două pâini menţionate în v. 17 sunt un simbol al acestei Biserici alcătuite din credincioşi evrei şi „străini“. Dar cei care o alcătuiesc sunt încă pe pământ şi de aceea aluatul, simbol al păcatului, nu poate lipsi din aceste pâini. (1 Ioan 1.7, 9). Astfel sunt „cele dintâi roade“ ale lucrării crucii prezentate lui Dumnezeu de către preot. Şi Isus, vorbind despre El Însuşi ca fiind „bobul de grâu“ care trebuia să cadă „în pământ“ şi să moară, putea adăuga: „dacă moare, aduce mult rod“ (Ioan 12.24). Snopul celor dintâi roade era mărturia, premiza unui bogat seceriş (v. 22). Hristos, Omul înviat, nu va rămâne singur în glorie. Se va întoarce cu cântec de bucurie, purtându-Şi snopii (Psalmul 126.6).

Din punct de vedere istoric, în prezent ne aflăm în perioada care urmează Cincizecimii. Israel este lăsat deoparte, este perioada Bisericii, timp în care Domnul Isus adună „într-unul singur pe copiii lui Dumnezeu cei risipiţi“ (Ioan 11.52). Totuşi va veni şi ziua când tot Israelul va fi la rândul său strâns. După răpirea Bisericii, memorialul bucuriei sau „sărbătoarea trâmbiţelor“ (Numeri 29.1) va convoca poporul şi-l va uni din nou în ţara lui, pregătindu-l pentru marea smerire din cea de-a şasea sărbătoare: ziua Ispăşirii, căreia îi corespund ceremoniile din cap. 16. Israel, în mare neliniște, va fi în aşteptarea Aceluia care acum este în Locul Preasfânt, ca să apară, împreună cu ai Săi, pentru mântuire (Evrei 9.28 vezi şi nota e: „Deosebit de venirea pentru păcat“), pentru eliberarea sa. Şi astfel ajungem la sărbătoarea corturilor, descrisă în detaliu în acest pasaj. Ea simbolizează domnia dreptăţii şi a păcii pe pământ, care este numită mileniul. Să numărăm de câte ori se repetă cuvintele „să nu faci nici o lucrare de slugă“. În măreţul plan al harului, care merge de la cruce la glorie, Dumnezeu Şi-a rezervat privilegiul de a face El Însuşi lucrarea. Omul şi eforturile lui nu sunt de nici un folos. Este o lucrare divină. Este „glorioasă şi măreaţă“ (Psalmul 111.3).

După cum am văzut, în cursul anului copiii lui Israel aveau ocazii speciale de a se strânge laolaltă pentru sărbători. Nu li se cerea decât să se prezinte din când în când. Pe de altă parte, slujba făcută în contul lor nu înceta niciodată. Candelele ardeau necontenit (v. 3). Câtă fericire să ne gândim că şi atunci când suntem prea ocupaţi cu treburile vieţii acesteia pentru a ne putea gândi la cer, chiar şi atunci când comuniunea noastră s-a întrerupt, lumina lui Hristos, Sfeşnicul divin, nu încetează să strălucească în toată puterea înaintea lui Dumnezeu! Şi ce anume luminează? Luminează cele douăsprezece pâini aranjate pe masă, care reprezintă poporul lui Dumnezeu în întregime, strâns în perfectă ordine în sanctuar.Episodul cu hulitorul şi cu pedepsirea acestuia ne învaţă cum, în ciuda acestui loc privilegiat, apostazia îşi va face apariţia în mijlocul poporului şi care îi va fi teribila pedeapsă. „Numele mai presus de orice nume“ a fost hulit când Fiul lui Dumnezeu venit pe pământ a fost insultat, respins şi răstignit. Şi aşa va fi şi în viitorul apropiat când „omul fărădelegii“, Antihristul, se va împotrivi şi se va înălţa mai presus de orice se numeşte „Dumnezeu“. Domnul Isus „îl va desfiinţa prin arătarea venirii Sale“ (2 Tesaloniceni 2. 8).

Dumnezeu, care a dat omului Sabatul, Se îngrijeşte şi de creaţia Sa. La fiecare şapte ani, lucrul pământului trebuia întrerupt, pentru ca pământul să se poată odihni. Şi la fiecare şapte ori şapte ani, o dată la cincizeci de ani, în Israel trebuia să se audă trâmbiţa care vestea Anul Jubiliar, restaurarea tuturor lucrurilor. În consecinţă, nici o tranzacţie, nici o cumpărare a vreunei proprietăţi nu putea avea loc fără să se aibă în vedere data jubileului care urma şi de care trebuia să se ţină cont fără încetare. Dragi copii ai lui Dumnezeu, această trâmbiţă căreia toţi israeliţii – şi în special cei oprimaţi – îi aşteptau sunetul, nu ne face ea să ne gândim la cea din urmă trâmbiţă, cu al cărei sunet Domnul va coborî din cer pentru a-i aduna sus pe toţi cei care Îi aparţin? (1 Corinteni 15.52). Da, Domnul vine, să nu uităm aceasta! Să trăim în această perspectivă! Să dăm lucrurilor de pe pământ numai o valoare relativă. Ele au un caracter trecător: ne vom bucura de ele numai pentru un timp. Să ne fixăm privirile dincolo de acestea, asupra lucrurilor care nu se văd, dar care sunt eterne (2 Corinteni 4.18). Fie ca deciziile noastre, proiectele noastre, subiectele noastre de mulţumire ca şi cele de încercare să poată purta mereu în faţa ochilor noştri marca «provizoriu», pe care le-o conferă preafericita noastră speranţă!

„Pământul este al Meu“, aminteşte Domnul poporului Său, şi „voi sunteţi străini şi oaspeţi ai Mei“ (v. 23). În acelaşi fel în care o gazdă se îngrijeşte de oaspeţii săi, Dumnezeu Se angajează să Se preocupe de întreţinerea alor Săi şi să le dea, într-o manieră miraculoasă, în fiecare al şaselea an, o recoltă triplă, care să le permită să ţină anul sabatic. Creştinul este aici jos proprietar de pământ în şi mai mică măsură decât Israel. Dacă am fi mereu conştienţi că nimic nu este al nostru, ci că totul este al Domnului, nu ar fi mai puţine pofte în inimile noastre şi mai puţine certuri între noi? Noi avem în cer, nu pe pământ, adevăratele bogăţii şi acelea sunt ale noastre (Luca 16.11-12).În tot cuprinsul acestui capitol, Dumnezeu are plăcerea de a-Şi dezvălui harul Său măreţ, arătându-ne cum îi eliberează pe ai Săi, cum Se ocupă de odihna lor, de bucuria lor, cum Se îngrijeşte ca ei să nu cadă victimă împietririi fraţilor lor sau propriei lor neglijenţe. În toate acestea, El ne dă un exemplu, invitându-ne să arătăm celorlalţi aceeaşi îndurare de care avem noi parte (v. 35-38). Aceasta va fi pentru noi un prilej să Îi arătăm Domnului că preţuim harul Său şi că nu am uitat ceea ce a făcut El pentru noi (Matei 18.32, 33).

Când răsuna trâmbiţa eliberării (v. 9), robul îşi recăpăta libertatea, săracul îşi recupera proprietatea, familiile se reuneau, fiecare moştenire revenea la adevăratul proprietar. Era o restaurare, o bucurie generală, simbol a ceea ce Israel şi lumea întreagă vor cunoaşte atunci când Satan va fi legat, iar creaţia, din contră, va fi dezlegată din robia sa. Suspinând şi „în dureri de naştere până acum“, pământul se va bucura sub împărăţia lui Hristos „de libertatea gloriei copiilor lui Dumnezeu“ (Romani 8.21). Asemenea săracului vândut unui străin (v. 47), poporul Israel, care din propria-i vină şi-a pierdut moştenirea, şi-o va recăpăta în final din mâinile Celui care l-a răscumpărat: Hristos, adevăratul Boaz (Rut 4).Dacă Dumnezeu trebuie să aibă ultimul cuvânt în tot ce priveşte creaţia, putem fi siguri că El îi va elibera deplin pe toţi cei care Îi aparţin. Un frate în Hristos poate să fi permis să i se răpească bucuria moştenirii şi să fi devenit sărac din punct de vedere spiritual. Gândul Domnului este să-l readucă în har, ştergându-i tot trecutul (El nu ne face cunoscut motivele pentru care acest frate a ajuns sărac), şi să-l facă să se bucure din nou de toate comorile cereşti.

Două principii divine merg mereu împreună: Unul este harul suveran – l-am admirat în lucrare în cap. 25. Celălalt este guvernarea, subiectul cap. 26. În timp ce, pe de o parte, Dumnezeu dă fără a pune condiţii, pe de altă parte are grijă ca fiecare să secere ceea ce a semănat. Domnul Se îngrijeşte să prevină poporul asupra consecinţelor comportării lor, în bine sau în rău, după faptele lor bune sau rele. Şi cum gândeşte întotdeauna bine, El începe nu cu ameninţări, ci cu promisiuni încurajatoare, descriind binecuvântările care vor izvorî pentru Israel ca urmare a umblării în ascultare. Desigur, acestea sunt binecuvântări pământeşti, spre deosebire de cele cereşti ale creştinului, care este „binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală în cele cereşti, în Hristos“ (Efeseni 1.3). Dar una dintre aceste promisiuni ale Domnului, de o valoare cu totul deosebită, este comună atât pentru poporul pământesc, cât şi pentru cel ceresc: cea din v. 12, pe care Pavel o citează corintenilor: „Eu voi umbla între voi şi voi fi Dumnezeul vostru şi voi veţi fi poporul Meu“. Aceasta implică aceeaşi responsabilitate atât pentru creştin cât şi pentru Israel: aceea de a fi complet despărţiţi de orice formă de idolatrie (v.1: comp. cu 2 Cor. 6.16).

Domnul îl pusese în gardă încă o dată pe poporul Său cu toată seriozitatea asupra idolatriei (v. 1). Vai! – va mai fi necesar şi un cuvânt din partea profetului Amos (Amos 5.25-27), citat de Ştefan (Fapte 7.42, 43), pentru ca noi să ştim aceasta: că încă în deşert, casa lui Israel a adus omagiu idolilor pe care şi-i făcuse, mai ales înaintea groaznicului Moloh (vezi cap. 20.1-5). De aceea se vor fi împlinit ulterior toate acele ameninţări din ce în ce mai serioase împotriva poporului vinovat. Cât de dură este inima omului! Pentru a o zdrobi, Dumnezeu este constrâns să lovească din ce în ce mai tare. Uneori este obligat să Se poarte aşa şi cu noi. Începe prin a ne corecta cu blândeţe, dar, dacă nu ascultăm, vocea Sa devine din ce în ce mai imperioasă. Proverbe 29.1 avertizează că „omul care, fiind mustrat des, îşi înţepeneşte grumazul, va fi zdrobit deodată şi fără leac“.

Să învăţăm deci să recunoaştem imediat glasul Domnului şi să nu refuzăm să fim îndreptaţi de El (Psalmul 141.5). Pentru că ne iubeşte, nu ne va pedepsi niciodată mai mult decât va fi necesar pentru ca lecţia să fie învăţată. Pentru că este credincios, va stărui până când această lucrare a răbdării va întoarce spre El gândurile şi inimile noastre.

Într-un fel sau în altul va trebui ca drepturile lui Dumnezeu să fie respectate. Dacă poporul nu ţine anii sabatici prescrişi în cap. 25, Domnul îl va constrânge, scoţându-l cu forţa din ţara care este a Lui. Israel «nu-şi va îndeplini obligaţiile de chiriaş faţă de proprietarul său», am putea spune. Şi acesta va fi unul din motivele plecării lui în Babilon. Cei 70 de ani ai captivităţii vor corespunde celor 70 de ani sabatici nerespectaţi în timpul întregii perioade a împăraţilor (2 Cronici 36.20-21).Teribile vor fi consecinţele păcatului lui Israel. Dumnezeu este mai sever cu acest popor decât cu alte naţiuni. Responsabilitatea acestuia este într-adevăr cu mult mai mare. Oracolele divine lor le-au fost încredinţate. Ei sunt în relaţie cu Dumnezeul cel adevărat, al Cărui Nume, din cauza lor, nu va fi lipsit de a fi hulit printre naţiuni (Romani 3.2; 2.24). Dar, dacă Dumnezeu a fost mai exigent cu Israel decât cu naţiunile păgâne, nu credeţi că trebuie să fie şi mai exigent faţă de cei care, ca şi noi, au în mâini Cuvântul Său? „Oricui i s-a dat mult, i se va cere mult“ (Luca 12.48).Să reţinem de asemenea că a-şi mărturisi păcatul (v. 40) şi a accepta pedepsa pentru aceasta (v. 43) sunt condiţiile restaurării.

Acest capitol se ocupă de legămintele (v.1 nota a: promisiuni de bunăvoie care, odată făcute, nu se mai puteau schimba) pe care le puteau face copiii lui Israel, cât şi de modul în care preotul avea să le estimeze. În cap. 30 din Exod atenţia noastră a fost atrasă de faptul că preţul răscumpărării era identic pentru toţi. Aici, dimpotrivă, aprecierile variază de la unul la altul. Într-adevăr, nu se pune în discuţie ceea ce reprezintă mântuirea noastră, ci mai degrabă capacităţile pe care le posedă fiecare. Răscumpăraţi cu acelaşi preţ: sângele preţios al lui Isus, toţi copiii lui Dumnezeu sunt departe de a fi la acelaşi nivel spiritual, la aceeaşi aptitudine pentru slujire. Şi preotul trebuia să intervină pentru a aprecia lucrarea fiecăruia: „potrivit cu preţuirea preotului, aşa va fi“ (v. 12). Dacă vom avea tendinţa să criticăm ceea ce fac sau nu fac alţi credincioşi, ar trebui să ne amintim că Cel care judecă este Domnul şi că, în trupul lui Hristos, fiecare mădular are importanţa sa şi funcţiunea sa particulară (1 Cor. 4.4, 5).Persoane, animale sau case, toate puteau fi consacrate Domnului. Cu siguranţă, nu avem nimic mai de preţ să dedicăm Domnului decât propria persoană. Aceasta au făcut macedonenii despre care vorbeşte apostolul: „întâi s-au dat pe ei înşişi Domnului“. Şi toată slujirea lor, promptă, abundentă în bucurie, a izvorât din această dăruire iniţială (2 Corinteni 8.2-5).

Să lăsăm ca Domnul să aprecieze şi să estimeze ceea ce fac alţii! Şi nici să nu fim preocupaţi să primim pentru noi aprobarea celor din jurul nostru; să nu aşteptăm de la oameni mai mult decât ce a primit Cel care a fost „preţuit de ei“ la numai treizeci de arginţi (Zaharia 11.12, 13). Mai curând să ne străduim să ne prezentăm pe noi înşine ca lucrători aprobaţi de Dumnezeu (2 Timotei 2.15).În cartea Levitic, al cărei studiu îl vom termina, ne-am ocupat de preot şi de funcţiile sale. Studiu puţin anevoios uneori, dar care ne-a permis să ne îndreptăm atenţia spre Isus, Marele nostru Preot! Am putut recunoaşte implicarea Sa în toate domeniile vieţii alor Săi. Pentru mântuire: El a intrat în Locul Sfânt cu propriul Său sânge, obţinând o răscumpărare eternă. Pentru umblare: El veghează să îndepărteze toată lepra. Pentru slujbă: El este, în capitolul nostru, Cel care apreciază toate potrivit cu propria Sa măsură!Lucru trist de spus, există creştini care acceptă bine mântuirea, dar care apoi ar prefera ca Domnul să nu Se ocupe de socotelile lor. Atunci, pentru aceştia, va trebui să vină triste experienţe, ca cele din cap. 26, până când afecţiunile lor vor fi redeşteptate. Domnul să ne dea o încredere deplină în Persoana Sa şi în lucrarea Sa!

Structura cărții Levitic

“Și Domnul la chemat pe Moise și ia vorbit din cortul întâlnirii.” Levitic 1.1

“Voi fi sfințit în cei care se apropie de Mine.” Levitic 10.3

Levitic este o carte a Bibliei pe care unii credincioși no citesc, socotindo a fi greu de înțeles și fără aplicabilitate pentru noi, creștinii. Însă, deși ea nu a fost scrisă despre noi, a fost cu siguranță scrisă pentru noi (1 Corinteni 10.11). Numele ei vine de la leviți, deși ea nu vorbește despre ei, ci despre preoție, și pentru acest motiv unii au considerato a fi un fel de manual al preoților. Cartea Numeri este cea care se ocupă de leviți.

În mod surprinzător, întreaga carte Levitic și primele 10 capitole ale cărții Numeri acoperă o perioadă de doar cincizeci de zile! Precum celelalte secțiuni ale Pentateuhului, și cartea Levitic are o carte corespondentă în Noul Testament, anume Epistola către Evrei. Această carte minunată a Noului Testament prezintă temeiul sfânt și drept pe care poporul lui Dumnezeu se poate apropia de El, ca preoți sfinți.

În Exod, Dumnezeu ia vorbit lui Moise „de pe munte“ (Exod 19.3), însă în Levitic, El ia vorbit „din cort“ (Levitic 1.1). De ce? Pentru că acum cortul fusese consacrat și umplut cu gloria lui Dumnezeu (Exod 40.33,34). Dumnezeu Se apropiase, iar poporul putea veni la El prin mijlocirea preoției și a jertfelor. Dumnezeu nu mai era pe muntele Sinai, ci locuia în mijlocul poporului Său. Aceasta este o imagine a locuirii lui Dumnezeu, prin Duhul, în Adunare.

Să nu renunțăm deci la a savura această carte! Ea reprezintă Cuvântul lui Dumnezeu către noi, preoții sfinți care avem privilegiul să ne apropiem de El!

“Când vreun om dintre voi va aduce un dar, să aduceți darul vostru dintre animale, din cireadă sau din turmă.“ Levitic 1.2

Una dintre trăsăturile de bază ale cărții Levitic este multitudinea detaliilor oferite cu privire la jertfe, în capitolele 1–8. Cercetătorul atent al Scripturii va fi răsplătit din belșug studiind aceste capitole. În capitolele 1–6 găsim cele cinci jertfe importante: ardereadetot, darul de mâncare, jertfa de pace, jertfa pentru păcat și jertfa pentru vină. Fiecare dintre ele prezintă un aspect diferit al Persoanei și al lucrării Domnului Isus Hristos. De exemplu, ardereadetot simbolizează ascultarea lui Hristos până la moarte, pentru gloria lui Dumnezeu. În darul de mâncare vedem umanitatea perfectă a lui Hristos și viața Sa trăită în mod perfect pentru plăcerea lui Dumnezeu.

Toate jertfele pot fi împărțite în două categorii: jertfe care sunt de miros plăcut și jertfe care nu sunt de miros plăcut. Jertfele de miros plăcut erau oferite în primul rând pentru Dumnezeu, în timp ce jertfele pentru păcat și pentru vină puneau accentul pe nevoia israelitului ca păcătos. În jertfele de miros plăcut, cel care o aducea era identificat cu jertfa, o imagine a faptului că am fost pe deplin acceptați „în Cel Preaiubit“ (Efeseni 1.6); în jertfele care nu erau de un miros plăcut, jertfa era identificată cu cel care o aducea, imagine a faptului că Hristos „a fost făcut păcat pentru noi“ (2 Corinteni 5.21).

Levitic 16 este unul dintre cele mai interesante și mai importante capitole din Biblie; el prezintă cel mai sfânt ritual din calendarul evreiesc – Ziua Ispășirii. Învățătura despre ispășire și substituire este simbolizată în acest capitol prin cei doi țapi, folosiți ca jertfă pentru păcat. Evrei 9 se bazează în mare parte pe simbolurile din Levitic 16, legate de Ziua Ispășirii. Cu cât ne adâncim mai mult în cartea Levitic, cu atât vom vedea cât de bogată este ea pentru cel credincios.

“Și Domnul a vorbit lui Moise, zicând: „Vorbește fiilor lui Israel și spunele: «Sărbătorile rânduite ale Domnului, pe care le veți vesti, să fie adunări sfinte. Acestea sunt sărbătorile Mele rânduite»“. Levitic 23.1,2

Capitolul 23 din Levitic prezintă una dintre cele mai uimitoare profeții din Biblie, deși în mod simbolic. Duhul Sfânt folosește sărbătorile din calendarul religios al lui Israel pentru a prezenta evenimentele de la cruce până la Mileniu. Acest calendar a fost numit «calendarul profetic al lui Dumnezeu», datorită vederii panoramice pe care o oferă asupra trecutului și asupra viitorului. Fără a intra în prea multe detalii, vom prezenta un mic sumar:

1. Paștele – lucrarea de răscumpărare a lui Hristos, de la cruce.

2. Sărbătoarea Azimelor – înlăturarea păcatului din umblarea noastră zilnică.

3. Sărbătoarea celor dintâi roade – învierea lui Hristos în prima zi a săptămânii.

4. Sărbătoarea Cincizecimii (a Săptămânilor) – coborârea Duhului Sfânt și formarea Adunării.

5. Sărbătoarea Trompetelor – trezirea și strângerea lui Israel întro zi viitoare.

6. Ziua Ispășirii – pocăința iudeilor din cauză că Lau lepădat pe Mesia.

7. Sărbătoarea Corturilor – Împărăția milenială a lui Hristos.

Sărbătorile încep deci cu crucea și se sfârșesc cu gloria, ceea ce este în acord cu 1 Petru 1.11: „Patimile care erau pentru Hristos și gloriile de după acestea“. La sfârșitul acestei prezentări a cărții Levitic îi încurajăm pe cei credincioși să o citească atent și cu rugăciune. Deși este o carte dificilă, cineva a spus că, atunci când este vorba de a pătrunde semnificația Bibliei, Dumnezeu «nea lăsat cheia lângă ușă».

clickbible.org